

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ - ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 20
ΓΡΑΦΕΙΑ: Πειραιώς 13· Αθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΣΟΓΚΑΣ

ΟΙΚΟΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΗΡ. ΡΕΒΕΖΟΥΛΗΣ

*Εκδόσεις—Διαχειρίσις
*Εκδοτικός Όμιλος «Η Λίρα»
Δ. ΠΕΡΑΝΤΖΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ - ΣΑΒΒΑΤΟ 27 ΜΑΪΟΥ 1944
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΔΡ. 60000

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΑΝΤΡΑ

ΤΟΥ Κ. ΑΤΤΙΚ

Είχα σταματήσει στο σημείο που ο Κατραμής συνιστώντας με ο' τόν δευτέρο φίλο της συντροφιάς του, είπε άστειόμενος. «Και, από δω, ο κ. Βούλγαρης, διευθυντής της διαφημιστικής εταιρίας «Ζωή», που μόνο έσένα δεν έχει διαφημίση ως τώρα».

— «Διότι, ο Άττικ δεν έχει ανάγκη από διαφήμιση! Πρόσθεσε ευγενώς ο Βούλγαρης, δίδοντάς μου το χέρι.— «Ως καλλιτέχνης» απήντησα εϋθύς εγώ, «μπορεί να είμαι γνωστός, αλλά σκέπτομαι να γίνω θεατρικός επιχειρηματίας και ελπίζω να με διαφημίσετε!» Επικολούθησαν διάφορα επίφωνήματα: Μπά! Πώς; Τι σκέπτεσθε; Τι σχεδιάζετε; Τι θα είναι; Πώς θα είναι; κτλ. κτλ. Φούντωσε η συζήτηση. Κάτι μαρίδα λαχταριστή με μπιρίτσα παγωμένη πρόσφερε ο ένας, κάτι σουβλάκια μη λαχταριστά με δεύτερη μπιρίτσα ο άλλος, κάτι προσφέρουν να προσφέρω κι εγώ και δεν μου το επέτρεψαν (γιατί ήμουν, λέει, καλλιτέχνης). Τέλος πάντων κέφι, καλή καρδιά και, ξεαφνα, μία έρωτησις του Άριανούτσου: «Άττικ, πόσα χρειάζεσαι;» «Όχι! κεραμίδια! Μάλιστα! φίλοι μου άναγκάζονται. Κεραμίδια. Υποστήριζα σοβαρά ότι ένα άπρωτο καλό που εϋχόσονται να σου συμβή από καιρό, όταν σουβρή χωρίς να το περιμένεις, στο κεφάλι, μπορεί να λεχθή κεραμίδια! Κεραμίδια που μάλιστα ήταν άγκωνάρι, ο άκρογωνιαίος λίθος της ιδρύσεώς της «Μάντρας». Πόσα μου χρειάζονται;... Μήπως ήξερα κι εγώ καλά, καλά; Ούτε έργο-λάβος είχα χρηματίση ούτε μηχανικός. Βρέθηκα σε άμηχανία. Κι ες φώναζα ανακατόπιν στη «Μαντρα» οι ταραξίαι ότι είμαι πολυμήχανος και βγάξω όλο καινούργιες μηχανές για να «μαντρώσω» τους θεατάς και να τους παίρνω τα φίλα. Πάντως, έπειδή όλοι οι πρόχειροι λογαριασμοί που είχα κάμη με φίλους (και με τα μολύβια τους) έπάνω στα τραπέζια των καφενείων του Ζαπφείου, του Μουσείου ή των Βουσασιών, δεν παρουσίαζαν ποσόν άνωτερό των 25—30 χιλιάδων και για

νά φανώ κι' εγώ... κάπως κεφαλαίουχος και αξιόχρεως, απήντησα «13 χιλιάδες! Δηλαδή... 13 χιλιάδες, μου λείπουν!» Περίττον να σάς πώ ότι στην τσέπη μου είχα μόλις όσα θα έπρεπε να πληρώσω για εκείνα που, όπως είπα πιο έπάνω, δεν μου επέτρεψαν να προσφέρω αλλά, έτσι μου επέβαλλε να πώ ή «Ελληνική άξιοπρέπεια κι' άς την είχα ξεσυνήθισα τόσα χρόνια στο Παρίσι. Θα σκεφθήτε ίσως: «γιατί 13 χιλιάδες και όχι 12 ή 14»; Έδω πρέπει να σάς εκμυστηρευθώ και κάποια πρόληψη που απέκτησα από το 1913 και έκράτησα από τότε σε όλη μου τη ζωή.

Ός τότε, έξω, ήμουν άπλωδς συνθέτης. Έγραφα μουσική έπάνω σε στίχους φίλων μου Γάλλων στιχουργών ή, αντίθετως, εκείνοι στίχους έπάνω σε δικά μου μουσικά μοτίβα. Μοιραζόμασταν όσα μας έδινε ο έκάστοτε έκδοτης για το τραγουδι και, έτσι, εγώ κουτοσπερνούα. Δηλαδή το βράδυ χορευότα (λάχανο ξυνό με λουκάνικα) στο Werler ή στο Graft και το πρωί, όσα έμειναν τα έδινα στο θυρωρό μου, έναντι του ένοικίου.

Κάποτε όμως, ζήλεψα τους chansonniers που τραγουδούσαν οι ίδιοι τα τραγουδιά τους από σκηνής των διαφόρων boites ή Variétés και άποφάσισα να βγώ στη σκηνή του «Gaité — Montparnasse» στις 13 Άπριλιου του 1913 και (κατά σύμπτωση) στον αριθμό 13 του προγράμματος. «Περίεργο» είπα μέσα μου. «Αν δεν τα χόσασ, και, πρό πάντων τα λόγια των τραγουδιών μου έπί σκηνής, έπιτύχω και έχω χειροκροτήματα, θα θεωρώ εις το έξής το 13 ως τον τυχερό αριθμό της ζωής μου!» Έ! έκτοτε αυτό το νόμμο προτιμώ για ότι κι' αν πρόκειται. Και, έτσι απέφυγα να σάς πώ αν επέτυχω, αν είχα χειροκροτήματα και άλλες περιαιτουλογίες. Πιστός, λοιπόν, στο 13, είπα και τότε «13 χιλιάδες» στον Άριανούτσο. «Τις χεις!» μου απήντησε. Κατόπιν... ή συνέχεια εις το έπόμενο φύλλο.

ΑΤΤΙΚ

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΩΝ

ΨΙΘΥΡΙΖΕΤΑΙ...

Ψυθιρίζετ' επιμόνως, πώς με κάποια έπιστολή ο παμφίλιτατος Μαμάκης, επικράθηκε πολύ! Ψυθιρίζεται προσέτι μετά βεβαιότητος, πώς ύπάρχει κι' άλλη μία—κι' ίσως λίγιο τόχουν μάθει— που αν τυχόν το φώδ δεν είδε, της δημοσιότητος. Έπικρέμαται ως σπάθη!.. Και τι σπάθη!..

Ψυθιρίζετ' επιμόνως, πώς ο θιασάρχης Μπέρτσος—Εις το θέατρον «Μακέδο»—τ' όνομά του ίσως άλλάξη. Και προτου να έρθ' ή ώρα και το S.O.S. φωνάζη. Άπό Μπέρτσος...θα ναι... Τέρτσος!..

Ψυθιρίζεται μοιραίως, ότι πιθανόν έφέτω κάποιος συγγραφέυς θα γίνη και... χορευτικό ντουέττο.

Ψυθιρίζετ' επιμόνως ότι του Ζερβού του Άντώνη ή καρδιά του βαλαντώνει. Και αν ίσως, όπως λέει, ούτε σημασία δίνει απ' τόν τόσο τόν καυμό του, ως και... πεύκα καταπίνει!..

Ψυθιρίζεται προσέτι, ότι τόσα βαριετέ όσα θα χωμέν έφέτος, δεν τα είχαμε ποτέ... Κι' αν ο κόσμος δεν τα βλέπει, τόσο πρόθυμα, που λέτε φαίνεται ότι, δίχως άλλο, για τα βαριετέ... βαρύνεται!..

Ψυθιρίζετ' επιμόνως άνευ δόλου και πλεκτάνης ότι τους παρόντας στίχους, ύπογράφει ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟΜΑΣ ΘΕΑΤΡΟ

Η θριαμβεύουσα εις τόν ρόλον της Ροζίτας έκλεκτή πρωταγωνίστρια του Θεάτρου «Σαμαρτζή» ΚΑ ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ =

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΤΑ ΘΕΡΙΝΑ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Άνοιξαν, λοιπόν, τα καλοκαιρινά θεάματα. Και μαζί άνοιξε και ή καρδιά μας. Γιατί αυτά τα δυό άνοιγματα πάντα γίνονται μαζί. Το χειμωνιάτικο θέαμα—θέατρο ή κινηματογράφος—έχει κάποια έπισημότητα. Άπαιτεί σοβαρότητα, προσοχή, συγκέντρωση. Κι δημιουργεί και ανάλογες άπαιτήσεις. Ο θεατής που πηγαίνει στο κλειστό θέατρο, είναι ώπλιωμένος με άσπρη κριτική διάθεση. Το θέαμα εκεί μέσα παίρνει ένα χαρακτηρισμό μυσταγωγίας. Ο θεατής άπαιτεί έν πρώτους ήσυχία. Ένοχλείται από τη σιγανή κουβέντα του διπλανού του, από το θόρυβο των βημάτων των άργοπορημένων, από το ξεδιπλωμα του προγράμματος, από τόν βήχα των κρυολογημένων, από παραμικρό ήχνο θορύβου. Πενταχόσιοι θεαταί παρακολουθούν ένα δράμα και δεν άκούγεται ψίθυρος. Η όταν συμβάλνει το θέαμα να είναι κωμωδία ή έπιθεώρηση, άκούγονται μόνο τα ξεφωνισματα του γέλιου και των χειροκροτημάτων. Χίλιοι και δυό χιλιάδες θεαταί του χειμωνιάτικου σινεμά και νομίζει κανείς, καθώς είναι χαμένος στο σκοτάδι της σάλλας, ότι δεν ύπάρχει άλλος θεατής. Σιγή νεκρική. Ένώ το καλοκαίρι, στ' άνοιχτά θέατρα και σινεμά, μαζί με τη γενική σκηνοθεσία αλλάζει και ή ψυχολογία του κοινού.

Ο θόρυβος δεν ένοχλεί κανένα, τουναντίον μάλιστα, άποτελεί μπορεί να πη κανείς... μέρος του προγράμματος. Μαζύ με τόν ήθοποιό που παίζει στη σκηνή, άκούγεται το μέγαφωνο του γειτονικού κέντρου, τα ραδιόφωνα της άπέναντι πολυκατοικίας, οι φωνές των ύπαίθριων πωλητών, που διαφημίζουν απ' έξω τα είδη που πουλούν, ο θόρυβος των τράμ, τα κλάξον των αυτοκινήτων, τα μοτέρ των άεροπλάνων που περνούν από πάνω. Και κανείς δεν πειράζεται. Η παράστασις διεξάγεται περίπου ως έξης:

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ (στη σκηνή). Ναι, άγάπη μου, θα είμαι αλίωτια δικός σου.

ΤΟ ΜΕΓΑΦΩΝΟ του γειτονικού κέντρου.—Θά σαλλάρω, θά σαλλάρω, την τσουβάλα για να πάω.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.—Δεν πιστεύω τα λόγια σου.

ΦΩΝΕΣ (απ' έξω).—Έδω ό μπακάλης. Δώδεκα το ένα ο μπακάλης.

ΤΟ ΡΑΔΙΟ της άπέναντι πολυκατοικίας.—Μεταδίδομεν τας τελευταίας πολεμικές ειδήσεις.

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ.—Έξερα πώς κάποτε αγαπούσεσ άλλον. Μα δεν με νοιάζει. Μαζύ μου θά τόν ξεχάσω.

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Η λεμονάδα σας, κύριε.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ.—Τώρα μόνο νοιώθω τι θά πη άγάπη.

ΦΩΝΕΣ (απ' έξω).—Έδω τα σαχάτ λουκούμια!

Και όστω καθεξης. Όλες αυτές οι φωνές και οι θόρυβοι συνθέτουν το καλοκαιρινό θέαμα, που το άπολαμβάνουμε μ' εύχαρίστησι, χωρίς να νοιώθουμε την έλάχιστη δυσφορία. Ούτε ή κουβέντα των διπλανών μας θεατών μας δίνει στά νεύρα, ούτε οι μετατοπίσεις των καρεκλών, ούτε ή άθρόα κατανάλωσις των φυσικών.

Είναι όλα τόσο φυσικά και τόσο καλά ταιριασμένα με το περιβάλλον, ώστε θά τολμούσε κανείς να ύποστηρίξη, ότι άκριβώς ή έλλειψή τους θά μας στενοχωρούσε! Κάτω από το άστερόφωτο άτλάζει τ' ουρανού, το εδερθέσινα νεύρα μας άργούν. Κι' άφήγουν τη διάθεσι μας ν' άνοιξη και να χαρή την καλοκαιρινή άσθεοσία που ύπάρχει στη δημιουργία όλων των θορύβων. Κι' αυτούς τους θορύβους όχι μόνο τους ύφιστάμεθα με ύπομονή και με εύχαρίστησι, αλλά συμμετέχουμε κ' έμεις στη δημιουργία τους. Άν δεν θορυβίσουμε με τόν ένα ή με τόν άλλο τρόπο δεν άπολαμβάνουμε το καλοκαιρινό θέατρο. Θα τραβήξουμε την καρέκλα μας, θά ξεφλουδίσουμε τα φυσίκια μας, θά κουβεντιάσουμε με τη συντροφιά μας, θά χειροκροτήσουμε φρενητιώδως και θά φύγουμε με την πεποίθεσι ότι περάσαμε εύχάριστα τη βραδυά μας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΧΟΛΙΑ ΑΝΕΥ ΣΧΟΛΙΩΝ

Έ ή εορτή ύπέρ των άπόρων =

Παρά το ύπερβολικόν εισητήριον, ή προχθεσινή εύεργετική παράστασις ύπέρ των άπόρων ήθοποιών εις τα Όλύμπια, αφάνταστον κοσμοσυροήν προεκάλεσεν. Έτσι, το κοινόν απέδειξεν, ότι δεν είναι φειδωλόν προκειμένου να ύποστηρίξη άπόρους καλλιτέχνας.

Η παράστασις από πάσης άπόψεως ύπήρξεν άμμεπτος άξίζει δε να δεχθή θερμά συχαρητήρια ή άεικίνητος δραστηριότης του κ. Άχ. Μαμάκη, χάριν εις την όποιαν έπετεύχη το δυσκολώτερον έγχείρημα της πειθαρχικής εμφάνισεως τέσων έτεροκλίτων θεατρικών στοιχείων—και άνυ

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΟΛΙΕΡΟΣ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΜΠΟΓΓΗ

«Δεν ξαίρω γιατί—μούλεγε κάποιος φίλος μου προχθές—σάν παρακολουθούσα τ' άπόγευμα την παράστασι του «Ταρτούφου» στο «Εθνικό», μου ρχότανε συνεχώς στο νου ή ζωή του Μολιέρου». Μέσα στη σημερινή πνευματική μας γύμνια και τόν τυχοδιωκτικό θεατρικό θόρυβο του τόπου μας—θόρυβο που τόν δημιουργούν κυρίως άγύρτες άυτοτιτλοφορούμενοι μεγάλοι σκηνοθέτες ή βαθυστόχαστοι κριτικοί ή καινοτόμοι συγγραφείς—ή δροσιά και το βαθύτατο άνθροπινο περιεχόμενον των έργων του μεγάλου κωμωδιογράφου και ήθοποιού της Γαλλίας, μαζί με την ιστορία της ζωής του, έρχονται, σάν συστάδα από πανόρηνα δένδρα γιομάτα φύλλα, άνθη και καρπούς, να μας ξεκουράσουν, για λίγο, στη Σαχάρα που περνάμε.

Γιατί άλήθεια αυτός ο γιούς του θαλαμηπόλου και ταπεινής της Βασιλικής Αύλης, ο Γιάννης Ποκελίνος ή Μολιέρος, δεν χάρισε μονάχα στον κόσμο άριστουργήματα σάν τόν «Ταρτούφο» τόν «Φιλάργυρο», τόν «Μισάνθρωπο», τις «Γελοίες Κομφεούμενες» και τόσα άλλα, μα και μία ζωή άνθρώπου του θεάτρου πύο μεγάλη από το έργο του, μία ζωή που έγραψε με σκληρόν άγώνα, με συνεχή προσπάθεια και πάλη έσωτερική για να μη προδώση τόν εκυτό του.

Άπό την στιγμή που τέλειωσε τις λαμπρές του σπουδές, που με τόσες θυσίες του έξασφάλισε ο πατέρας του από την εποχή που σύμφωνα με τις ψυχικές του παρορμήσεις, έδωσε μία κλωτσιά στον στρωτό δρόμο που άνοιγότανε μπροστά του και άκολούθησε το γιομάτο άγκάθια φτώχια, κακομοιριά και καταφρόνια μονοπατί του θεάτρου—οι ήθοποιοί τότε ήσαν κάτι το περιφρονημένο—δεν έπαυσε ούτε μία στιγμή να εργάζεται τίμια, αυτό που λείπει δηλαδή σήμερα από μας. Υψωσε την φωνή του όχι για μαυραγορίτικες κομπίνες, αλλά για να μαστιγώνη με το θείο του ταλέντο την ψευτιά, την άτιμία, την ύποκρισία, ότι τρωτό, με δυό λέξεις, πούχε ο κόσμος της εποχής του, όπως κι' αν άνήκεν αυτός ο κόσμος. Γιαυτό τόν σκοπό έταξε την ζωή του Γιαυτό έγραψε, έπαιξε στη σκηνή, φορότήθηκε στην πλατή του τά βάρη του θιασάρχου. Δεν βγήκε στην «πίτσα» σάν φουσκωμένος διά-

(Συνέχεια στην 3η σελίδα)

ποτάκτων συνήθως—εις μίαν παράστασιν.

Έπιστολαί

Τά καλά παληά έργα

Σε κάποια από τα προηγούμενα φύλλα του «Καλλιτεχνικού Κόσμου» μ' ένθουσιασμό έδιάβασα ένα σημαντικό σας ύπερ των παληών θεατρικών έργων που ξαναπήραν ζωή στην εποχή μας. Άν μου έπιτρέπετο να προσθέσω δυό λόγια, θά έλεγα και κάτι άλλο άκόμη. Ότι τά καλά από τα παληά έργα δεν τέρπονται μόνο, αλλά και διδάσκουν το κοινόν, γιατί ζωντανεύουν στην ψυχή του τις ώρες, άγνης παραδόσεις του καιρού της άγάπης και της όμοιότητος. Για τους παλαιότερους είναι και μία συγκινητική νοσταλγία που δεν την βρίσκουν πουθενά άλλωθ. Άλλως τε για νέα έργα έχουμε καιρό μετά τόν πόλεμο. Άφοδ τότε όλα πρέπει να είναι νέα, με τη νέα εποχή της νέας ζωής του κόσμου.

Με έκτίμησιν
Άντών. Μπαλταούμας

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΔΕ ΦΤΑΙΣ... ΕΣΥ

Το κ. Δ. ΛΑΜΠΙΚΗ

Ο λεβέντης ο Καλαμάτας ήταν άμαξας του παλιού καλού καιρού. Και το μόνο του καζάντι από τότε ήταν οι καλές γνωριμιές που είχε αποκτήσει. Άλλα καζάντι και ωφέλεια όχι με τον εαυτό του, όπως έλεγε. Για τους φίλους. Δεν είναι γνωστό τι δουλειά έκανε ο Καλαμάτας. Τα τελευταία χρόνια πριν από τον πόλεμο, που η ρόδα του αυτοκινήτου είχε στείλει στα μουσεία και στις ξυλαποθήκες τ' άμαξια. Ούτε ο ίδιος δεν θυμόταν. Το μόνο γνωστό, ότι έσούχναζε τα κτικά στο καφενείο στην Ομόνοια που πηγαίνουν οι καλλιτέχνες και μάλιστα οι καλλιτέχνες του θεάτρου, και έπηρε κάτι από το πνεύμα τους. Τέλος πάντων, άμα με τον πόλεμο έσφισαν οι πείνες έσκέφθη ο Καλαμάτας να χρησιμοποιήσει τις πολλές του γνωριμιές για να προστατεύσει από το θανατικό πρώην συναδέλφους του και πιο πολύ παιδιά τους και φτωχούς συγγενείς τους—τους καυμένους! Θέλετε να μάθετε πώς;

Είχε στην ύπηρεσία του δυο τρεις σπουδαίους άλητες περίφημα ντρασαρισμένους και πήγαινε και τους παρουσίαζε πότε τον ένα και πότε τον άλλον σε διαφόρους γνωστούς του πλούσιους. Τους σύστανε για παιδιά παλιών συναδέλφων του άμαξάδων, έκανε έκκλησι στ' ανθρωπιστικά αισθήματα του πλουσιού και πάντα πετύχαινε! Άμα τό... άφεντικό έδινε το σχετικό βοήθημα στο φουκαρά του προστατευόμενο, τότε ο Καλαμάτας για να έχη πάντα άνοιχτή την πόρτα του άφεντι—έπαρνε συγκινητικό ύφος και με κατάνυξι που μπορούσε να προκαλέσει δάκρυα έλεγε στον άλητη.

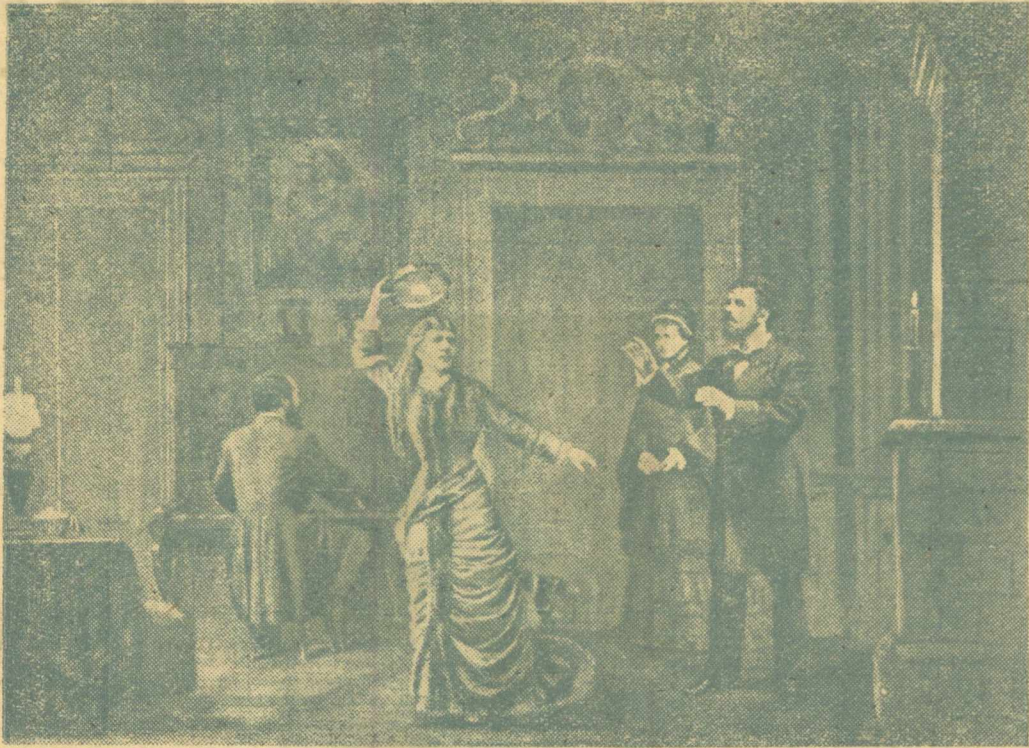
—Φίλα το χέρι του άφεντι, ρέ, του εύεργέτη σου. Και να πάρε και από μένα κάτι—που σε λυπούμε και τράβα.

Έξω άνταμωνόνταν και τα μοιράζαν. Άραία μέθοδος. Δυο, τρεις, τέσσαρες τέτοιες τρύπες κάθε μέρα. Δόξα να έχη ο πόλεμος—Φίλα το χέρι του άφεντι. «Νά, πάρε και από μένα κάτι...»

Κάποτε όμως, έπηρε έναν πραγματικά πρώην συνάδελφό του και τον πήγε σ' ένα πλούσιο. Έκανε τον σχετικό πρόλογο, έδωσε τ' βοήθημα στο φουκαρά, έδωσε και αυτός για τον πελάτι κάτι—Νά, πάρε και από τ' φτώχεια μου κάτι και έφυγαν. Άλλα άμα βρέθηκαν στο δρόμο άρχισαν άγριο μάτς μπός. Ο Καλαμάτας ήθελε τ' μοιρασιά. Ο άλλος που δεν ήθελε να μη στο νόημα άρνήθηκε, και μετά τα λόγια ήλθαν στα

(Συνέχεια στην 3ην σελίδα)

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Πραγματικό ιστορικό ντοκουμέντο της παγκόσμιας θεατρικής ιστορίας, αποτελεί η άνωτέρω φωτογραφία, που έλήφθη το 1879 κατά την πρεμιέρα του περίφημου δράματος του Ίψεν «Το σπίτι της κούκλας» στην Κοπεγχάγη. Ως γνωστόν η μεγάλη κινηματογραφική εταιρία «Ουφα» έφιλμάρισε το έργο αυτό υπό τον τίτλο «Νόρα», το οποίο μάλιστα κατά την πρώτη του προβολή έσημειωσε μεγάλη έπιτυχία στο Βερολίνο. Το τέλος του φιλμ αυτού είναι διάφορο από το του θεατρικού έργου, δεδομένου ότι στο θέατρο το ζεύγος Χέλμερ χωρίζεται, ενώ στην όθνη συμφιλιώνεται. Πρωταγωνιστά της ταινίας είναι η Λουίζα Όβλριχ και ο Βίκτωρ Στάαλ.

Η ΣΤΗΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΧΟΡΩΔΙΕΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ

Η «Εθνική Χορωδία» που πέντε χρόνια τώρα δρευθύνεται από τον Καθηγητή της Μουσικής και συνθέτη κ. Μιχαήλ Βούρτση, είναι ένα Σωματείο που τίμια κι' ευγενικά, συνεχίζει την άγνη χορωδιακή παράδοση και μάλιστα στις περισσότερες συναυλίες του εμφανίζεται—πραγματικά—άξιοσημείωτο—άνευ συνοδείας όρχήστρας ή πιάνου δηλ. a capella. Είναι γνωστό πόσο δύσκολο είναι αυτό το είδος που άπαιτεί άπόλυτη τονική και ρυθμική άκρίβεια, όπως και λεπτότατους χρωματισμούς. Για όλα αυτά όκ. Βούρτση και οι άξιοι συνεργάται του εργάζονται άκούραστα και μάλιστα άκόμα και σήμερα, κάτω από τις τόσο σκληρές βιωτικές συνθήκες που έδημιούργησαν ο πόλεμος. Τίποτα δεν τους έμποδίζει για να μάς δίνουν πάντα τόσο άρτιες και έξαιρετικά πετυχημένες συναυλίες.

Επί του παρόντος άκόμα ή «Εθν. Χορωδία» διατηρεί μόνιμως Άνδρικό Τμήμα που άποτελείται από ύπερτεσσάρκοντα πεπειραμένους καλλιτέχνες του τραγουδιού μεταξύ των οποίων και οι κ.κ. Σ. Χρυσομάλλης, Ε. Τοτόρης Σ. Σπετσιώτης, Π. Σβορώνος, Κ. Πιέρος, Ε. Μαρσέλλος, Κ. Γάλλος, Γ. Λουζμαχος, Π. Καστανάς, Τ. Λασηθιωτάκης, Φ. Θεολογίτης, Φ. Ραφτάκης, Γ. Πλέσσας, Θ. Καραμανώφ, Ι. Γιαννούλης, Χ. Άθηναιός, Α. Διαμαντής, Κ. Κοσιάδης κτλ.

Όλοι τους προσφέρουν άπόλυτα άφιλοκερδώς τις ύπηρεσίες τους στο βωμό της θείας Τέχνης γι' αυτό και ή έκτίμηση και ή άγάπη με την οποία περιβάλλεται το λαμπρό αυτό σωματείο είναι άπόλυτα δικαιολογημένη.

Έτσι και μες πέρνουμε το δικαίωμα να έκφράσουμε στην «Εθν. Χορωδία» την εύχη γρήγορα να δημιουργήση και άλλα τμήματα της (Γυναικείο Μικτό κτλ.), κι' έτσι να μάς δίνεται ή εύκαιρία να τ' χειροκροτούμε πάντα θερμά, άκόμη συχνότερα.

Γ. ΚΥΚΛΑΔΙΤΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΕΟΡΤΑΙ

Την παρελθούσαν Κυριακή 21 Μαΐου έώρτασε ο έκλεκτός λογοτέχνης, δημοσιογράφος και Άντιπρόεδρος της «Ενώσεως Συντακτών Περιοδικού Τύπου» κ. Κώστας Σημηριώτης. Με την εύκαιρη αυτή ή έφημερίς μας τού άπευθύνει τας καλλιτέρας εύχάς της.

—Είς τούς εορτάσαντας την παρελθούσαν Κυριακήν 21 Μαΐου έκλεκτούς συγγραφείς και συνεργάτας μου Κώσταν Κοφινιώτη και Κώσταν Μάνεσην, εύχονται χρόνια πολλά.

ΔΗΜ. ΠΕΡΑΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΠΡΑΜΑΤΕΥΤΗΣ

Η υπόθεση του χοροδράματος του κ. Πετρίδη, είναι παρμένη από το όμώνυμο ποίημα του Γρυπάρη. Σύμφωνα με το μύθο, ή υπόθεση έκτυλίσσεται σε κάποιο νησί του Αιγαίου, άκαθόριστο σ' όνομα και σε συγκεκριμένο χρόνο. Η άοριστία τούτη, δίνει την εύκαιρία στο συνθέτη, το χορευτή και το σκηνογράφο, να δώσουν περισσότερο φανταστικό χαρακτήρα στις δημιουργίες τους, παρά πλαισιωμένον από τ' αισθητικά δεδομένα του τόπου και του χρόνου. Η μουσική του κ. Πετρίδη διαμορφώνεται μέσα από ένα κλίμα πολλών τεχνοτροπιών. Το Έλληνικό στοιχείο παρουσιάζεται άτόφιο, τότε μόνο, όταν τ' άπαιτήσει ή σκηνηκή δράση και συγκαλυμμένο όταν θέλη ο συνθέτης να χαραχτηρίση ειδικά σημεία. Άν και ή έλλειψη καθορισμένης τεχνοτροπίας δημιουργεί χάσματα στη μουσική συνοχή και προδίδει έκφραστική άμηχανία, με δ'λ' αυτά πρέπει να τονισω πως ή συρραφή όλων αυτών των ήχητικων αντιθέσεων ήταν τόσο προσεχτική που έλλάττωνε αισθητά το κακό δεδομένο της πολυμορφίας. Η σοποιτιέε της όρχήστρας άποτέλεσμα της ένορχηστρωτικής Ικονότητος του κ. Πετρίδη ήταν άρίστη. Η χορογραφία του κ. Γριμάνη, άνεστούλωσε ένθεα όλη τ' συμβολική ζωή και τ' πρόσωπα του μύθου με άπαράμιλλη όργανική συνεκτικότητα. Τα όμαδικά μέρη καθώς και τ' soli τ' άπέπνευσε άξιόλογη ρυθμική πειθαρχία και έκφραστικότητα στη κίνηση Μ' δ'λ' αυτά, ή χορογραφική σύλληψη ήταν φτωχή σ' έμπνευση. Η μιμική ύστερούσε και ή κίνηση είχε κάτι το μόνιμο. Όλες οι όπέρλαμ πρες φαντασμαγορίες των όμάδων και των soli καθώς και αιθέριες έκφραστικές κινήσεις, που μεταπλάσσουν σε μιά όπερκόσμια όπτική άγαλλιαση τ' δραματουργική εξέλιξη του μύθου άπουσίαζαν αισθητά. Ο κ. Γριμάνης άνεδείχθη, όπως πάντα άριστοτέχνης στο είδος του Τό στυλ του μόνο, είναι κάθε φορά το ίδιο, κι' αυτό δεν είναι καθόλου σκόπιμο. Η κ. Τατιάνα Βαρούτη με τ' ή γάρη της και τ' ζωντανή της έκφραση μάς ίκανοποίησε άπόλυτα. Άρκετά καλές οι: Παπαγιαννοπούλου, Βούλαρη και Πρασίνο. Ξεχωριστή έντύπωση προέβησε ο κ. Άλμπιέρζ. Ο άξιόλογος αυτός νέος καλλιτέχνης εξέλλισσεται τελευταία μένα τρόπο που προκαλεί δίκαια άμφοιστο τό ένδιαφέρο. Η προχθεσινή του εμφάνιση πλημύρησε τ' σκηνή με μιά άκατανίκητη γοητεία έναρμονίσεως ρυθμού και κινήσεως. Το κάθε χορευτικό έπεισόδιο πλαισιώνεται από μιά λεβέντικη και πρόσχαρη μεταδοτική διάθεση που μεταγγίζει στο θεατή τ' χαρά και τ' ηκμάδα του συμπαθή καλλιτέχνη. Τα σκηνηκά, τ' κοστούμια, ειδικότερα ή «Σηλιά των Νεράιδων» με τις παραδόσεις αντίθέσεως των χρωμάτων και τ' συμπλέγματα των σκούρων άποχρώσεων του φωτισμού (τεχνοτροπία Ντίσεϋ), ήταν μιά όπτική ύπεραίσθηση. Παλαιότερα κι' από άνεπίσημες έργασίες είχα διαπίστωσει ότι ο κ. Γ. Μολφέσης είναι από τα σημαντικότερα σκηνογραφικά δαιμόνια της νεώτερης γενεάς. Η πρώτη τούτη έπίσημη έργασία του δικαιώνει με τον πανηγυρικότερο τρόπο τις προβλέψεις και τις προσδοκίες των ειδικών.

ΜΟΝΑ ΛΙΖΑ

Δεν έχω γνώσεις ζωγραφικής ούτε ποτέ μου άσχολήθηκα συστηματικά με τ'ν όμορφη αυτή τέχνη. Γι' αυτό δεν πρόκειται έδω να γίνη τεχνική άνάλυση ή κριτική σχετικά με τ'ν άπόδοση και τ'ν καλλιτεχνική άξία του Λεονάρντο Νταβίντσι.

Θάθελα μόνο να έξωτερικέσω τις σκέψεις και να σκιαγραφήσω τ'ν έντύπωση εκείνου που βρίσκεται μπροστά στο πορτραίτο της Μόνα Λίζας, έστω και άν άκόμη, όπως έγώ δεν έχη καμμία ό σχέση με τ'ν παλέττα και τ' πινέλλα.

Πρώτ'όλα τ'ν «Τζοκόντα» σε μιά έξοχη έγχρωμη φωτογραφία του πρωτότυπου που μου έστειλε ένας φίλος μου από τ'ν Ίταλία. Κάποτε δεν θυμάμαι πού ακριβώς, είχα διαβάσει πως το χαμόγελό της είναι μελαγχολικό. Σε μένα έκανε έντελώς διαφορετική έντύπωση. Είναι χαμόγελο γυναικας πουναίνας για τ'ν όμορφιά της, άκόμη πιο πολύ για τ'ν έπιτυχία, για τ'ν νίκη της. Λεπτό ύπεροπτικό χαμόγελο γιομάτο από ίκανοποίηση της γυναικας, που νοιώθει γύρω της να ξεχειλίσει ο θαυμασμός του άρσενικού, που αισθάνεται να τ'ν ζώνη από παντού μιά έρωτική άτμόσφαιρα πλημμυρισμένη από πόθο. Λες κι' όλος αυτός ο θαυμασμός, όλος αυτός ο πόθος ύλοποιήθηκε κι' έδωσε στα κανονικά χαρακτηριστικά του προσώπου μιά λάμψη ξεχωριστή, μιά γοητεία άνείπωτη που άποτείνεται και στα αισθήματα και στις αισθήσεις.

Είναι δυο τα κύρια σημεία της εικόνας που έντυπώνονται.

Τα μάτια, μεγάλα σκιασμένα από τ' βαρεία ματόκλαδα, αφήνουν να φαίνεται καθαρά ή άχτίνα του θριάμβου που παίζει στις κόρες τους. Είναι σκούρα σ' ένα γλυκό χρώμα, όριμο κάστανου Στο μυστηριώδες βάθος τους πλανιέται μιά έκφραση ίκανοποίησης, μιά χαρά έγωιστική, μιά ύπεροπτική βεβαιότητα. Το νοιώθει πως αυτή ή γυναίκα, είναι χορτασμένη από έρωτα. Κι' άς μην άγάπησε ποτέ της.

Κι' ύστερα το στόμα έξαίσιο σε κατασκευή άφήνει τ'ν σαρκώμενα χείλη να διασταλούν σ' ένα άδιόρατο μειδίωμα, έτοιμα για τ'ν έπομενη στιγμή να μισανολέξουν σ' ένα πιο φανερό χαμόγελο. Ίσως και ν' αφήσουν ένα στεναγμό εύτυχίας για ν' άλαφρώσουν τ' στήθη τ' φουσκωμένα από τ' κόμα της αισιοδοξίας που δίνει ή αυτοπεποίθηση.

Είπα και πιο πάνω πως δεν έχω ιδέα από ζωγραφική κι' ίσως μιά έρευνα πάνω σε ιστορικά ντοκουμέντα για τ'ν ζωή της Μόνα Λίζας, να μη δικαιολογή μιά τέτοια αντίληψη; μα κανείς δεν μπορεί να με πείση, άνεξάρτητα απ' όλα αυτά, πως δεν ήταν αυτή άκριβώς ή έκφραση που στιγμιαία άρπαξε ο Νταβίντσι και τ'ν άποτύπωσε εκεί με άπαράμιλλη άκρίβεια και δεξιότητα—πλούσια προσφορά του έρωτευμένου καλλιτέχνη στον βωμό της γυναικείας φιλαρεσκείας.

P.

ΘΕΑΤΡΟΝ
ΣΑΜΑΡΤΖΗ
Καρόλου άρ. 1—Τηλ. 55754

ΘΙΑΣΟΣ
ΜΗΛΙΑΔΗ-ΚΡΕΒΒΑΤΑ
ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ — ΔΟΥΚΑ
Σύμπραξις: ΤΑΚΗ ΚΑΣΗ

Η κλασική όπερέττα
του Θ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

ΡΟΖΙΤΑ

Σκηνοθεσία
ΛΟΥΚΗ ΔΕΛΦΗ

Ώραι παραστάσεων:
ΔΕΥΤΕΡΑ, ΤΡΙΤΗ,
ΤΕΤΑΡΤΗ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 μ.μ.
ΠΕΜΠΤΗ — ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΚΥΡΙΑΚΗ 5 & 7.30 μ.μ.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΛΑΜΠΙΔΗΣ

ΑΡΩΜΑΤΑ ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

55 ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 55

NEON ΘΕΡΙΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ
ΜΑΙΡΗΣ ΑΡΩΝΗ
"ΑΚΡΟΠΟΛ,"

Ίπποκράτους 9—11

Θιάσος

ΜΑΙΡΗΣ ΑΡΩΝΗ
με τον
ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΟΡΝ
Καλλιτ. Δ/σις: Θ. ΑΡΩΝΗ

Έναρξις θερινής περιόδου

ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΟΥΣ
ΤΑ ΤΡΙΑ ΒΑΛΣ
ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΠΟΧΕΣ

ΧΟΡΟΣ & ΤΕΧΝΗ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΛ. ΖΟΥΡΟΥΔΗ

B'

Ακόμα και εις τα απλοστάτα enchainement αϊ λεπτομέρεια αϊταί πρέπει να μελετηθούν με μεγάλην προσοχήν. Τότε αϊ κινήσεις τών χειρών και του σώματος πρέπει σχεδόν πάντοτε να είναι ο οδηγός. Πρέπει επίσης να δοθή μεγάλη προσοχή εις την συμπλήρωσιν τής εικόνας για να μην κοπή σε καμμιά περίπτωση ή γραμμή.

Πέρνω ως παράδειγμα την Pirouette. Εις όλα τα σχήματα τής Pirouette ένα κοινότατο λάθος είναι η έλλειψις όμοταγίας. Σε πολλές μαθήτριες αν υποβάλουμε μιά θεωρητική έρώτησι δυνατόν να μάς δώσουν μιά σωστή απάντησι, άλλα γενικά μού έδόθη πολλές φορές η εύκαιρία να διαπιστώσω ότι παρανοούν τον τρόπον τής όρμητικότητας με την όποιαν έπιτυγχάνεται.

Η Pirouette για να γίνει καλή πρέπει το χέρι να φέται στο bras croisé και εις την πλευράν στην όποιαν η στροφή πρόκειται να γίνει, άλλα δυστυχώς το άνοιγμα του σταυρωτού χεριού σπάνια γίνεται σωστά. Πράγματι όταν προσπαθούμε να γυρίσουμε το χέρι πρέπει να κρατιέται σταθερά στο ύψος του ώμου, ώστε η έξελισσομένη κίνησις να πάρη τους ώμους, δλόκληρο το σώμα και μηρούς, σαν απάράλλακτα η χορεύτρια να ήταν δλόκληρη ένα κομμάτι. Εις το σημείον αυτό η μόνη έξαιρέσις είναι τής κεφαλής που πρέπει να χρησιμοποιήται σωστά για ν' έπιοκτίσουμε την λαμπρότητα και τον έλεγχο. Όσο για την χρήσι τής κεφαλής όταν μελετάται η Pirouette, είναι το πιο σημαντικό και δύσκολο σημείο.

Το μάτι πρέπει να προσκολληάτε σ' ένα ώρισμένο σημείο γύρω ακριβώς στο έπίπεδο του ματιού και πρds την διεύθυνσιν στην όποιαν η Pirouette θα τελειώση. Έπ' αυτό μ πορείτε να έξασκηθήτε στο άλλο αυτό θέμα.

Γυρίζετε γύρω, γύρω «zur place» όχι πολύ γρήγορα επί τών demi pointes και τών δύο ποδιών, προσκολλήσετε τα μάτια σ' όλο το διάστημα σ' ένα σημείο, βεβαιώθητε ότι το κεφάλι κρατιέται όρθά, τα δέ μάτια πρέπει να φθάσουν εις το σημείον που καθωρίσαμε ένωρίτερα από το ύπόλοιπον σώμα.

Ατυχώς όμως η πλειονότης τών νέων χορευτριών δεν δίδει τόση προσοχή όση χρειάζεται για την μελέτη τής χρήσεως τής κεφαλής και συνενπώς η έκφρασις και το αίσθημα δεν εκδηλώνονται.

(Ακολουθεί)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΩΤΟΥ ΚΛΗΜΗ

«...Πίσω από του ταλέντου τα τεχνάσματα του κ. Αλέκου Λιδωρίκη προβάλλει άχνή άκμή και άπλαστη, μιά ήβικη φυσιογνωμία, που μπορεί, με τον καιρό, να διαμορφωθεί σε προσωπικότητα». Μ' αυτά τα λόγια χαρακτηρίζει ο πολύς και άσημότητος άσπυρος κριτικός Φώτος Πολίτης, το θεατρικό έξίνημα του νεαρού κ. Αλέκου Λιδωρίκη, μόλις 25 χρονών το 1933, όταν η «Μεγάλη Στιγμή» από τον θάσσο τής Μαρίκας Κοτοπούλη, κατακτούσε το «Αθηναϊκό κοινό και επέβαλε την σφραγίδα του θεατρικού συγγραφέα σ' όνομά του, με βέβαιη την έφέλεξη και την ανάπτυξη του στους μεγάλους όρμους τής Τέχνης. Και τίς έδιέφυσε τίς προβλέψεις και τίς έλπιδες τών κριτικών και του κοινού, που με στοργή κι άγάπη παρακολουθούν το άνεδασμα του κ. Λιδωρίκη, από έπιτυχία σε θρίαμβο σε κάθε νέα θεατρική του δημιουργία. Γιατίς του κ. Μίλτου Λιδωρίκη, που έχει συνδέσει τή ζωή του με την έλληνική σκηνή, δοκιμασμένος δημοσιογράφος και συγγραφέας πολυτάξειδος, έχει γνωρίσει πολλές χώρες τής Εύρώπης και τής Αμερικής, σε δημοσιογραφικές άποστολές, πνευματικός εργάτης άξιος και ειλικρινής, πολύτιμος πνευματικός φίλος για όσους τον γνωρίσουν, εύτυχημένος οικογενειάρχης, παντρευτήκης μικρός και τή εύτυχισμένος με την σύζυγό του και το γιού του 12 ετών, παραγωγικώτατος σε κάθε πνευματική του εκδήλωσιν, στο θέατρο, στο έθελλο και τή δημοσιογραφία, έχει άνεβάσει 15 περίπου

έργα («Λόγος Βύρων», «Ιουλιέτα και Ρωμαίος», «Εδω θα μείνουμε για πάντα», «Αίθουσα άναμονής», «Εύνημα», «Μιά ζωή είναι αυτή», «Έξοδος κινύου», «Παντού τα πάντα», «Ένας ήπότης στον καιρό μας», «Κυρίες χωρίς Καπέλας» κλπ.) και άρκετά βιβλία εκδόσε: (τόμος Διηγημάτων 1927, «Δύο φλόγες από μίζ φωτιά» μ.β. 1931, «Καινούργιοι άνθρωποι» διηγήματα 1938 κλπ., δημοσιογραφικών στίς έφημερίδες και τή περιοδικά, «Ακρόπολι» κλπ., έχει χαράξει για άνώτερο σκοπό τής ζωής του την διακονία στην Μεγάλη του Θεά τή Τέχνη.

Όταν μού μιλούσε ένα άπομασήμερο στο λιτό φιλόξενο πνευματικό του έργαστήρι, στο γραφετο του σπητιού του, για την πνευματική και θεατρική μας κίνησι, για τίς αντίληψεις και τή όνειρά του που τή τροφοδοτεί και τή θερμαίνει με την εύγενικά καλλιτεχνική του φαντασία και τους ύψηπες τίς στοχασμούς του, άποτύπωνε τή πλαίσια τών καταθυνησών του στον καρβά τών πεποιθήσών του για τή προκοπή και το μέλλον του Νεοελληνικού μας θεάτρου. Φλόγα ήερη πυρακτώνει τήν ψυχή του, που σφρηλάται την άνεπτυγμένη σκέψη του στο άμούν των πνευματικών του άνουχιών. Σαν φανατικός Ισραήλστος, λαχταρά να μεταδώσει την μετάληψι τών παλμών τής άτομικής του συγκινήσεως στους πιστούς τής θεατρικής Τέχνης, που γι' αυτόν άποτελεί τήν συνισταμένη τών ζωικών συναισθημάτων των. Από το ψαλτήρι του

ναού τής πίστης του, καλοναρχεί το τροπάρι του ιδεολογικού του κόσμου, που άγκαλιάζει τή ζωή και την ύπαρξί του. Έσπει να μαντεύσει, ν' άνακαλύπτει τους θησαυρούς που είναι τοποθετημένοι στα ράφια του θεατρικού του ταλέντου κι να «κοινωνεί» με τή χαρά τών άνθουσιασμών του. Οι έξάρσεις του δεν άποχωρίζονται την υπερήφανη ψηλή κορφή του Ψηλορείτη τών φιλοδοξιών και τών δοξασιών του. «Το Μέλλον με τίς υποσχέσεις του παρόντος, θα δροσίσει τους δίψασμένους με τους παλμούς τών νέων κόσμων, που μορφοποιούνται τώρα και που θα έξπροβάλλουν πιο μεσομαμένοι στις μέρες τής Ειρήνης και του βασικώτερου καθαρισμού, πλαισιωμένη από μιάν άτμόσφαιρα υγιέστερη και από ένα θεατρόφιλο κοινό, που θα ζητάει τότες μόνο του τήν καλλιτεχνικώτερη έκφραση, οι έργάτες του θεάτρου μας θα χτίσουν το καινούργιο οικοδόμημα».

Αυτά μού έλεγε ο άκλεχτός συνομιλητής μου, κ. Αλέκος Λιδωρίκη, με τέτοια άφοσίωση και άγάπη που φεύγοντας για να σκιαγραφήσω το πορτραίτο του τον φαντάσθηκα, σαν έναν άκούραστο δροπιόρο που βαδίζει με το ραβδί τής καλλιτεχνικής του πίστης και το βισάκι τών έλπίδων του, τον άτέρμονα όρμιο τής Τέχνης. Μιά μέρα η προσωπικότητα του κ. Λιδωρίκη που διέβλεψε ο Φώτος Πολίτης, θα καταλάβει δικαιοματική θέση στη πινακοθήκη του Νεοελληνικού μας θεάτρου.

ΣΩΤΟΣ ΚΛΗΜΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΑΚΡΟΠΟΛ»

Δύο άληθινοί γόνιοι του θεάτρου οι κύριοι Βασίλης Μπουρνάλης και Πέτρος Καλλιγαρίδης με την συνεργασία δύο έκλεκτών αρχιτεκτόνων τών κ. κ. Ηλία Κριμπα και Ανδρέα Πλουμιστού, μάς χαρίζουν σε λίγες μέρες ένα πραγματικό στολίδι τής Αθήνας, το νέο θερινό θέατρο τής όδοσ 'Ιπποκράτους εις το όποιον θα έγκατασταθή ο Θίασος Μ. Αρώνη-Δ. Χόρν, υπό καλλιτεχνικήν διεύθυνσιν Θ. Αρώνη.

Χωρίς καμιά υπερβολή πρόκειται για το τελειότερο δημιούργημα του είδους του, για το όποιον ότι και να γράψουμε άσφαλώς θα εί ναι λίγο. Η σκηνή του έχει βάθος 9 μέτρα και πλάτος 3.75. Στά πλάγιά της, και πρds τή έμπρός, έβρίσκονται τα καμαρίνια, 10 τών άριθμών, εκ τών όποιων τα δύο είναι πολύ μεγάλα, προοριζόμενα, για τή μπαλέτα κλπ. πολυπρόσωπα σύνολα. Ιδιαίτερη προσοχή δόθηκε στο να πληρούν όλους τους όρους τής υγιεινής. Άεριζονται όλα από δύο και τρεις πλευρές, έχουν ιδιαίτερες έγκαταστάσεις φωτισμού, νερού ζεστού και κρύου, ντους, και με δύο λέξεις, είναι άσφαλώς τή πιο συγχρονισμένα του τόπου μας.

Η πλατεία, του θεάτρου, στην όποιά έχει δοθεί ένα σχήμα σχεδόν έλλειψοειδές, άληθινά περίφημο τόσο από άπόψεως άκουστικής, όσο και θεάσεως, περιέχει 1000 περίπου θέσεις, και περιβάλλεται από μιά σειρά θεαρείων, με πέργολες πίσω από τή όποιά, υπάρχει μιά ώραιότατη πρασιά. Γενικά — κατά τή φράσι του κ. Πλουμιστού — κατεβλήθη προσπάθεια, ώστε το νέο θέατρο να δίνη την έντύπωσι ενός ευχάριστου και ξεκουραστικού χώρου, και όχι μάντρας. Έκείνο όμως που άσφα

λώς θα καταπλήξη, είναι η πολυτέλεια και ο συνδυασμός τών χρωμάτων, που χαρακτηρίζει το νέο θερινό θέατρο.

Τελειώνοντας, το σύντομο αυτό σημείωμά μας συχαίρομε θερμά, τόσο τους φιλότιμους έπιχειρηματίες, όσο και τους λαμπρούς αρχιτέκτονας και έκτελεστές τών ώραίων σχεδίων του νέου θεάτρου, οι όποιοι άσφαλώς πρέπει να υπερηφανεύονται για το στολίδι αυτό τής Αθήνας μας, που είναι έργο τους.

ΤΑΣΟΣ ΘΕΟΔΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Σαν φεύγουν τα νιάτα!

Ό μουσικοεκδοτικός οίκος Μιχ. Κωνσταντινίδη (Γλάδωνος 3) εκυκλοφόρησε ένα από τή καλύτερα του είδους του νοσταλγικό βάλς υπό τον τίτλον: «Σαν φεύγουν τή νιάτα» με λόγια του κ. Κώστα Καραχάλιου (Φ. Αστέρη) και μουσική του καλλιτέχνη Θάνου Ρεμούδου. Το παραπάνω βάλς δεν υπάρχει άμφιβόλλα, ότι θ' άφήση έποχήν εις τή μουσικά χρονικά και τον κόσμο του τραγουδιού.

Θεατρικά

Έξαιρετικήν έπιτυχίαν σημειώνει στο κομψό θέατρο τής όδοσ Φιλολάου «Ακρόπολι» το άρτιο συγκρότημα ρεβύ-βαριετέ εις το όποιον συμπτράτον ο κομφερσιέ κ. Χρ. Πύρπασος οί κ. κ. Μησαράς, Ζαζάς Νέζερ, Φιλιππίδης, Φέρμας, η έκλεκτή ντιζέζ Μάνια Μυρογιάννη, Φαίδρα Δρόσου, Νίτσα Φέρμα, Μ. Παγουλάτου, το χορευτικό Άλιμπέρτης-Βιβιαν, η άτραξιόν Ζουλέικα—Γιολάντα και η όρχήστρα του κ. Ι. Ταρτσίνη.

ΜΟΛΙΕΡΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΗΜ. ΜΠΟΓΡΗ

(Συνέχεια απ' την 1η σελίδα)

νος για να καταπλήξη η καλλιτέρα να εξαπατήσει τους άφελείς και τους άμόρφωτους και να τους εξαφρίση το πορτοφόλι. Δεν σκάρωσε τρομερά ύπομνήματα «για το ύψηλο θέατρο και την κατεύθυνση τής τέχνης», έταξε λαγούς με πετραχείλια κι' ύστερα— όπως το είδαμε και το βλέπομε καθημερινά από τή θλιβερά άνδρείκελα τής μεγαλοφυίας του θεάτρου μας— συγκατετέθη να άνεβάση η να γράψη και τή ρόπαλα... για δεκάρες. Δεν κύτταξε να μπλέξη κεφαλιούχους, να έκμεταλλευθή γυναίκες... Είτανε καλός, ευγενικός, ύπομονητικός, πονόψυχος, πιστός φίλος. «Ήξερε ν' άγαπάη. Η γυναίκα του—μιά έπιπόλαιη και φιλάρσηνη θεατρίνα—τούψησε το ψάρι στα χείλη. Κι' όμως, ο μεγάλος συγγραφέας, που δεν έγνωρισε απ' αυτό το άθλιο θηλυκό ούτε άγάπη, ούτε πίστη, ούτε σέβας, τήν συγχωρούσε διαρκώς, γιατί τήν άγαπούσε.

Βαθιά μορφωμένος, στοχαστικός, μελαγχολικός—ο άνθρωπος που σκορπούσε το γέλιο δεν γελούσε ποτέ— σκληρός αγωνιστής, αν και φιλάσθενος, τίμιος, με εύάλσθητη και τρυφερή καρδιά, αυτός είτανε ο Γιάννης Ποκελίνος η με το ψευδώνυμο που διαλέξε για να μην άτιμάση το πατρικό του όνομα σαν γίνηκε θεατρίνος, ο Μολιέρος!»

Και προσέθεσε :

«Πές μου, σε παρακαλώ. Σαν βλέπεις τριγύρω σου αυτά τή άλλαλαζόντα κύμβαλα που γιομίζουν τίς στήλες τών έφημερίδων με σημειώματα και χρονογραφήματα, για το άτομο τους και το άσημαντο έργο τους, γραμμένο πολλές φορές από τους ίδιους, είναι να μη σκέπτεσαι με σεβασμό τήν ζωή αυτού τού τίμου άνθρώπου, που έδωσε τόσα δαμάντια στο θέατρο και πέθανε παίζοντας πάνω στη σκηνή, κι' αυτό γιατί θέλησε, αν και βαρεία άρρωστος, να ύποστηρίξη τους 50 φτωχούς άνθρώπους του θιάσους του». Δεν του άπήνησα. Τόν άφισα όμως, σās όμολογώ, με σκυμένο το κεφάλι, γιατί έννοιωθα να με πλημμυρίζη, σαν άνθρωπος του θεάτρου, που είμαι κι' έγώ, ένα κύμα ντροπής.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

ΔΕ ΦΤΑΙΣ... ΕΣΥ

(Συνέχεια εκ τής 1ης σελίδος)

χέρια Τους πήρε χαμπάρι ο κόσμος—δεν ξέρω αν τους πήραν και στο Τμήμα και, από τότε έγινε λάσπη η δουλειά του Καλαμάτα. —Δεν φταίς εσύ, ρε άτιμε, έλεγε με άχτι. Φταίω έγώ που ήθελα να κάμω καλό σ' ένα συνάδελφο!!

ΔΗΜ. ΛΑΜΠΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΑΚΕΔΟ

ΟΔΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ — ΤΗΛ. 34.924

ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

το έπίκαιρον πολεμικόν καιωνικόν έργον του κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μουσική ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ

με τήν ΖΩΩΝ ΝΤΑΛΜΑΣ τόν ΓΙΑΝΝΗ ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ τήν ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΩΝΗ τήν ΕΛΛΗ ΚΑΝΔΥΛΑΚΗ, τόν τενοόρο ΘΑΝΟ και τήν κ. ΜΕΛΙΟΜΕΝΗ ΚΟΥΥΒΑ

Χορεύει η

ΜΠΕΛΑ ΣΜΑΡΩ

Τα τραγούδια του ΑΤΤΙΚ από τήν ταινία «ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ» και όλα τή τελευταία «σουξέ» τών θεάτρων—βαριετέ και του Ραδιοφώνου δημοσιεύονται άποκλειστικώς και μόνον στο

ΝΕΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ!

Ζητήσατέ το απ' όλα τή περίπτερα και τους ταξιθέτας τών Θεάτρων και Βαριετέ. Έκδοσις: Δ ΠΑΡΑΝΤΖΑΚΗ Διευθυντής: ΗΡ. ΡΕΒΕΖΟΥΛΗΣ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ

Έπισκευάζουν τή ώρολόγιά τους στον

ΠΑΝΟ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟ

13 ΠΕΙΡΑΙΩΣ 13

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΡΜΗΣ

ΘΙΑΣΟΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΦΩΦΩΣ ΛΟΥΚΑ ΓΙΑΝΝΗ ΣΠΑΡΙΔΗ

ΜΙΜΗΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

Σύμπραξις ΜΠΕΜΠΑΣ ΔΟΞΑ

Καλλιτεχνική Διεύθυνσις Ι. ΔΙΑΝΕΛΟΥ

Κάθε μέρα δύο παραστάσεις ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

Σαυρική Έπιθεώρησις

Μουσική Γ. ΜΥΡΟΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΑΣΣΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

Για πρώτη φορά κατά την πολυετή περίοδο τα αθηναϊκά θέατρα παρουσιάζουν τα έργα τους με αληθινά πραγματικές αξιώσεις. Ο έφταινός θερινός θεατρικός οργανός είναι αξιοίς ιδιαίτερας προσοχής. Οι συγγραφείς με το λεπτό και πολιτισμένο πνεύμα τους, οι ηθοποιοί με τη φιλότιμη εργασία τους, οι σκηνοθέτες και σκη-

Το λαμπρό άστέρι του τραγουδιού ΚΟΥΛΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ, που εμφανίζεται με μεγάλη επιτυχία στα Θέατρα «Περροκέ» και «Λούξ».

νογράφου με μια καλή προσπάθεια και οι επιχειρηματίες, χωρίς καμιά τσιγκουνιά και χωρίς να αποβλέπουν στο εύκολο κέρδος, συνεργάστηκαν όλοι μαζί για να μας θυμίσουν με τις έφταινές δημιουργίες τους, τις παλιές δόξες και τα μεγάλα της προπολεμικής εποχής. Και μάλιστα μπορούν να υπερηφανεύονται πως και στον τομέα ακόμα του σκηνοθετικού πλούτου και της πολυτέλειας, κατόρθωσαν να παρουσιάσουν το πολεμικό θέατρο, ανώτερο κι' απ' αυτό το προπολεμικό!

* * *
 Έκτος από την «Οασι» που άνηκει στην κατηγορία των «Βαριετέ», για τα έποια θα μιλήσουμε στο προσεχές φύλλο, πρώτο άνοιξε τις πύλες του το θέατρο «Περροκέ» (επιχειρήσεις Γ. Φραντζή), όπου σ' αυτό, το συγκρότημα Θ.

—Είς το περίφημον νέον θερινόν θέατρον «Ακροπόλ», ο θίασος Μαίρης Άρώνη με τον Δημήτρη Χόρν, θα παρουσιάση έντός της προσεχούς εβδομάδος «Τά τρία βάλς» του Όσκαρ Στράους, κατ' άριστοτεχνικόν διασκευήν του Δημήτρη Γιαννουκάκη και κατά σκηνοθεσίαν του μονίμου σκηνοθέτου του θίασου κ. Γιαννουλά Σαρανταντίδη. Τις σκηνογραφίας επιλοτέχνησαν ο κ. Ορφανίδης Είς τόν έν λόγω έργον λαμβάνουν μέρος αι κυρίαί Μαίρη Άρώνη, Νόρα Μπασιτέ, Χριστ. Καλογερικίου, Θάλεια Κουρή, Στάσα Ιατρίδου, Αίτσα Δούκα και οι κ. κ. Δημήτρης Χόρν, Θ. Άρώνης, Στ. Βόκοβιτς, Άγγ. Λάμπρου, Κ. Παπαγαργίτου Λυγίζος, Ίω. Άργύρης, Έλευθ. Πέτροβιτς κλπ.

—Είς τόν έπί της πλατείας Κυριακού θερινόν θέατρον «Ανδρέαδη», άνεβ.θάσθη ή τετραπράκτος κωμωδία του Σαρδού «Η κυρία δέν μέ μέλει» μ' έπί κεφαλής την διακεκριμένην πρωταγωνίστριαν και τόν κ. Αιμίλιον Βεάκην, και κατά σκηνοθεσίαν του κ. Π. Κατσέλη.

—Είς τήν «Γκλόρια» ο θίασος του κ. Άργυροπούλου, που συνεχίζει με αφάνταστες τιάνες τα «Χίτσα της Ζωής» του Δ. Ψαθά θα παρουσιάση κατόπι τήν νέαν κωμωδίαν του έκλεκτου συγγραφέως κ. Γ. Ρούσου «Προικηθής».

—Είς τόν θίασον Μαρίνας Κοτοπούλη τόν «Ρέξ» που θ' άρχισή με τήν Γερμανικήν κωμωδίαν «Πανσιόν Σέλλερ» κατά μετάφρασιν του κ. Δ. Γιαννουκάκη, θα εμφανισθή και ο κ. Λιάκος Χριστογιαννούπουλος.

Τό άπανδροθέν λυρικόν έμμημα, θ' άνεβάσθη μία μουσική κωμωδία που διασκευάζει και θά σκηνοθετήση ο κ. Μόρντο, με πολυτελή σκηνοδικόν διάκοσμον του κ. Άνεμογιάννη και με πρωταγωνίστριες τις εξαιρετικές βεντέτες του θεάτρου μας Άννα και Μαρία Καλουτά.

—Είς τόν θέατρον «Αυρικών» ο θίασος Μανωλίδου—Παπα με σύμπραξιν Άντ. Γιαννίδη έκαμε έναρξιν με τήν περίφημη κωμωδία του

ΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΑ ΑΝΟΙΞΑΝ !!!

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙΚΑ Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΦΕΤΕΙΝΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΣΚΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ ΣΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΑ

Παπαδοπούλου. Θίασος Κ. Μαυρέα Β. Αδωνίτη, Στ. Ιατρίδη. Σύμπραξις Καίτης Ντιριντάου, Τζένης Άρσόνη και Κούλας Νικολαΐδου, ή Μαρίκα Νέξερ, μās παρουσίασε τήν άραιοτάτην επιθεώρησιν τών κ. κ. Γ. Άσημακοπούλου, Β. Σπυροπούλου, Π. Παπαδούκα «Η Ελλάδα μας», με μουσική του συνθέτου και μαέστρου Θ. Παπαδοπούλου. «Η Ελλάδα μας», είναι μία επιθεώρησις που διακρίνεται για τό λεπτό και πολιτισμένο πνεύμα της, τή μοντέρνα και γλυκεία μουσική της και τόν πλοτό των σκηνοδικών της που όφείλονται στον κ. Γιώτη Στεφανίδη. Οι δημοφιλείς πρωταγωνιστάί του έκλεκτου αυτού θίασου καταχειροκροτούνται ζωηρότατα σε κάθε τους εμφάνισιν. Όμοίως άρέσουν και χειροκροτούνται στίς εμφανίσεις τους, αι Και και διδες Ζαφειρίνη Γκιουζέππα, Νανά Γκάτσι, Γεωργία Βασιλειάδου, Λέλα Πασαλή, Γιόλη Άργυροπούλου, οι κ. κ. Ρ. Ντεντόγια, Τ. Κατζηχρήστου, Φραντζής, Σάκκαινας, ο κομπέρ κ. Άγγελος Μαυρόπουλος και τό χορευτικό «Ελίξας Κανόνι»—Άλμπάρζες. Από τά τραγούδια που λανσάρε ή κ. Κούλα Νικολαΐδου ή ρούμα «Εού, Εού» και τό βάλς ή «Άγάπες τλειώνουν», φαίνεται ότι πολύ σύντομα θα έκλαϊκασθούν. Κλείνοντας τό σημείωμά μας για τό θέατρο «Περροκέ» έχουμε πεποιθήσι πως ή «Ελλάδα μας» θα κρατήση έπ' άρκατό χρόνο τό πρόγραμμα των παραστάσεων του.

Στό θέατρο «Σαμαρτζή» (επιχειρήσεις Φώτη Σαμαρτζή και Άρη Βεργίτου) ο έκλεκτός θίασος Μηλιάδη, Κρεβδατιά, Πατρικίου, Δούκα. Σύμπραξις Τάκη Κάσου, παρουσίασε με έξχωριστή επιμέλεια και σκηνοθεσία του κ. Λουκή Δέληνη τή θρυλική όπερέττα του μεγάλου μας μουσουργού Θ. Σακελλαρίδη «Ροζίτα». Με

τό έργο αυτό ή έκλεκτή μας καλλιτέχνης κ. Μαρίκα Κρεβδατιά, άπέδειξε ακόμη μία φορά πως είνε ή μοναδική έρμηνεύτρια του έλαφροδ μας θεάτρου για μεγάλας δραματικούς ρόλους Στή «Ροζίτα» λαβαίνουμ μέρος και κρατούν τους ρόλους τους ζηλευτά αι Και και

Ο δημοφιλής πρωταγωνιστής και διασάρξης του θεάτρου «Έρμής» κ. Π. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

διδες Μ Βαλα, Ε. Δανία και Α. Πατρικου. Οι κ. κ. Β. Σαμουράκης, Π. Καστανάρ, Π. Καταπόδης, ή κ. Βυζαντινού και τάνο μικρά Ε. Χαλιώτου, Ν. Κριμητζής. Τά πολυτελέστατα και όρατα σκηνοδικά όφείλονται στον κ. Γ. Σερτάκου και ή χορογραφία στον κ. Γιάννη Φλερού. Με τή «Ροζίτα», ο έκλεκτός θίασος του θεάτρου «Σαμαρτζή», συνεχίζει μ' επιτυχία όπως και τό χε: μώνα στο θέατρο Παπαϊωάννου με τήν όραία ζέλα που είχε να μās παρουσιάση τα παλιά άθάνατα έργα της έλληνικής θεατρ. παραγωγής.

Στό θέατρο «Μακέδο» (επιχει-

ρήσεις Στυλ. Κατζόκου) ο θίασος Ζ. Νταλμάς, Ίω. Στυλιανοπούλου, συμμετοχή Καίτης Βερώνη με σύμπραξιν της κ. Έλλην; Κανδυλάκη του τενόρου Δ. Θάνου και τών κ. κ. Ι. Ιατρού, Άλεξ. Άναστασιάδη, Νανάς Παπαδοπούλου, Τρ. Κλωτσώνη, Ζάχου Θάνου και της Κας Μαλπομένης Κολυβά, παρουσίασαν όπό τήν καλλιτεχνικήν διαύθυνσιν του κ. Ι. Στυλιανοπούλου τό σύγχρονο κοινωνικό έργο του κ. Δ. Κ. Εύαγγελίδη «Δράματα της ζωής» με μουσική του μαέστρου και συνθέτου κ. Μ. Θεοφανίδη και σκηνογραφία του κ. Γεωργιάκη. Τό έργο είναι βγαλμένο μέσα άπ' τό πέρασμα του πολέμου και δίνει μία ζωντανή εικόνα από τή σημερινή μεταπολεμική Άθήνα. Τά «Δράματα της ζωής», είνε ένα από τά έργα εκείνα που μιλούν στην καρδιά και φέρνουν τή συγκίνηση, τό δάκρυ, αλλά και τό πλατό και άδίστατο γέλιο μαζί. Όλοι οι έκτελεσταί άρέσουν και χειροκροτούνται με ένθουσιασμό στους ρόλους των. Όμοίως χειροκροτείται ζωηρότατα ή εμφάνισιν της Μπέλλας Σμάρω με τό χορευτικό και χορογράφο κ. Μάνο Καστρινό, σε μία χορευτική δημιουργία έμπνευσμένη μέσα άπ' τό πλαίσιο του έργου. Τά «Δράματα της ζωής» συγκινούν πολύ και έκλεκτό κόσμο, γι' αυτό και θα σημειώσουν μακράν οσιρην παραστάσεων.

Τή στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές τό θεατρον «Έρμής» δέν άνοιξε ακόμη. Από τις δοκιμές όμως που παρακολούθησαμε είδαμε, πως ή επιθεώρησις του Γιαννουκάκη είναι Γιαννουκάκης 100% με τό γνωστό και άφθαστο χιούμορ και τή λεπτή σάτυρα. «Έλληνικά τοπία» αυτός είναι ο τίτλος της επιθεωρήσεώς του, που άνεβάζεται με ιδιαίτερη φροντίδα και επιμέλεια από τόν διακεχτό θίασο Π. Κυριακού Φωφώς Λουκά Γιάννη

Σπαρίδη. Συμμετέχουν ο Μίμης Καντιώτης, ή Μπέμπα Δόξα, οι διδες Φίτσα Ντάβου, Δ. Παναγιωτίδου, Μ. Καζαντζή, Δ. Παυλοπούλου, Δ. Κιούση και οι διδες Ρίτσα και Κατερίνα Κυριακού οι όποιες έντός από τις άλλες όραίες εμφανίσεις τους έκτελούν με μεγάλην επιτυχία ένα έκλεκτό νούμερο, «Άληγσία», που γράφτηκε ειδικώς

Η γοητευτική συμπρέττα του μουσικού μας θεάτρου ΚΑ ΕΛΛΗ ΚΑΝΔΥΛΑΚΗ, που εμφανίζεται με μεγάλη επιτυχία στο Θέατρο «Μακέδο».

γι' αυτές και που άσταλώς θα σημειώσουν μ' αυτό μεγάλο «σουξέ». Κομπέρ του θίασου θα είναι ο κ. Σαντοσηναός. Στο Δημοτικό τραγούδι θα εμφανιστεί ή κ. Φρόσω Κοκόλα και στίς ρομάντζες ή Βασίλισσα της τζάζ Ρένα Βλαχοπούλου όμοίως θα εμφανισθεί και τό χορευτικό ντουέτο Έλιτα—Φρίτες.

Η μουσική του έργου όφείλεται στον γνωστό από τις τόδες μουσικές επιτυχίες του, συνθέτη και μαέτρο κ. Γιώργο Μυρογιάννη. Άλλά περισσότερες έντυπώσεις για τό έργο του θεάτρου Έρμής, θα γράφουμε στο έρχόμενο φύλλο μας μαζί με τά θέατρα και «Βαριετέ» «Οασις», «Λούξ», «Παναθήναϊα», και «Πεδία».

ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΣΟΓΚΑΣ

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑΚΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ - ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

Βέμπερ «Τρελλοκόριτσο» κατά σκηνοθεσίαν του κ. Τάκη Μουζενίδη.

Ο έκλεκτός τυπίστας του θεάτρου μας κ. ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ, ένα από τά καλύτερα στελέχη της «Οάσεως»

—Είς τό θερινόν θέατρον «Μουσούρη» ο θίασος Μιράντας Μουσούρη θ' άνεβάσθη τό νέον έργον του έκλεκτου συγγραφέως κ. Άλέκου Λιδωρίκη «Ο άγνωστος θεός».

—Είς τό θέατρον «Πάρκ» ο

όπό τόν κ. Μάνο Φιλιππίδη θίασος της μουσικής κωμωδίας άνεβάσας τήν πρωτότυπον μουσικήν κωμωδίαν του κ. Δ. Κ. Εύαγγελίδη «Ζητείται πρώτη καμαριέρα». Έκτος του Μάνου Φιλιππίδη, λαμβάνουν μέρος ή Νανά Σκιαδά που όποδύεται τόν κύριον γυναικείον ρόλον, ή θ/νίς Λέλα Σκορδούλη, ο κ. Ν. Παρασκευάς, ο Γιώργος Γαβριηλίδης και ο τενόρος Μανιατάκης. Επίσης λαμβάνει μέρος σ' ένα περίφημο χορευτικό όσλο ή διεθνούς φήμης χορεύτρια Μπέλλα Σμάρω

—Είς τήν «Οασις», ή όποία έργάζεται έφτός καλύτερα από κάθε άλλη χρονιά, σημειώνουν επιτυχίαν, ο περιδότης Μητσάρας, ο Μίμης Σιμόπουλος, ο Γεώργος Χριστοδούλου, ο Σωκράτης Θεοδωρίδης, ο Φίλιος Φιλιππίδης, ή Στέλλα Χριστοφορίδου, ή Μερρόπη Ίωαννίδου, ή Καλή Καλό, ή Χρύσα Θεοδωρίδου, ο περίφημος τραγουδιστής Πιέτρο Λοδάτι και ή έκλεκτή ντιζέ Καίτη Παρίση. Επίσης μεγάλην επιτυχία σημειώνουν ένα χορευτικό όσλο τσιγγάνικο της μεγάλης μας χορευτριάς Μπελλας Σμάρω, ένα χορευτικό ντουέτο νησιώτικο που έκτελείται από τόν Καστρινό και τή Λάουρα και τό χορευτικό ντουό Άλμπέρτης—Βίβιαν. Τελευταία μιλάει κανείς για τους μεγάλους άρτίστες. Ο Μίμης Μοσχόπουλος με τό πολυσύνθετο τάλαντο και ο Τζέμης Χριστιάνος ο μοναδικός στο είδος του,

άποτελούν ένα περίφημο κωμικο ακροατικό ντουέτο που καταχειροκροτείται κάθε βράδυ.

Ο γνωστός μοντέρνος τραγουδιστής και κομφοραριστής των «Πεύκων» κ. ΣΩΤΗΡ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

—Είς τά «Παναθήναϊα» θιαμβύει τό πρώτο πρόγραμμα του Άλέκου Σακελλαρίου με τους άσους Μίμην Κοκκίνην, Όρέστη Μακρήν και τήν Ήρώ Χαντά με τόν μαέτρον Σπάρτακον και όλο τό

γνωστό συγκρότημα. Ιδιαίτεράν έντύπωσιν προκαλεί τό καλύτερο χορευτικό ντουό της Άθήνας, Γιάννη Φλερού—Αίτσα Άλμα.

—Είς τά «Πεδία» τό συγκροτημα του κ. Αντώνη Ζερβού, άρέσει και χειροκροτείται. Λαμβάνουν μέρος ή Νίνα Άφεντάκη, ή Τζένην, Σταυροπούλου, ή Μαίρη Νικολαΐδου, ή Κατερίνα Άλαού, ή Μαίρη Βασιλάκη, ο Μανώλης, ο Όρέστης Ράλλης, ο Ζαζάλης, ο κ. Δεπόλλας, ο Γ. Μιχάλας, ο Άλ. Μπούμπης και ο Σώτος Σιδηρόπουλος. Επίσης ή Σμαροδλα στα τραγούδια της, ο Τζώνης και τό Τζωνάκη και ή καλύτερη ακροατική και κωμική άτραξιόν «Οί Τρεις διάβολοι» με τους Νίνο—Τέρρο και Γεώργο, που χαλάει κόσμο.

—Στό «Κροστάλ» Χροκόπου όπό τήν καλλιτεχνικήν Δ/σιν του κ. Τζών Άρνίτη κατηργίθη ως έξής ο θίασος:

Αίτη Αίτσα, Μαίρη Βασιλάκη, Ήρα Μαρκοπούλου, Έφη Πάλλη, Νέλλη Ροζιέ, Πόπη Ψαράκη και ή Μαίρη Νικολαΐδου, καθώς και οι Φ. Μανώλης, Ντέ Κώστας, Γρηγοριάδης και ο νέος κωμικός Μιχάλης Καστρινός. Κομφαρανοιά έίς είναι ο κ. Φίλιων Άρίας, γνωστός ποιητής και συγγραφέας. Χορευτής—χορογράφος, θα είναι ο κ. Μάγκλερ και άτραξιόν Μοσχόπουλος—Χριστιάνος. Τήν όρχήστρα θα έχη ο κ. Τάκης Μωράκης.

—Είς τόν «Απόλλωνα» Χροκόπου μέχρι στιγμής έκλεισαν οι κ. κ. Πέτρος Γιανναός, Λαχτάρας, Πλατής και ή Ζωή Νάχη.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Ν. ΒΑΦΕΙΑΔΑΚΗ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 45—ΑΘΗΝΑΙ

Ο «ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» θα κυκλοφορή από σήμερα άνελλιπώς κάθε Σάββατον με έκλεκτές όπως πάντοτε συνεργασίες και όλες τις τελευταίες Θεατρικές, κινηματογραφικές και Καλλιτεχνικές ειδήσεις του τόπου μας. Ζητήσατέ τον άπ' όλα τά περίπτερα και τους έφημεριδοπώλας